

No. 6. }

Juni 1885.

{ Ilte Aargang.

Barnets Bøn.

Gud, som ogsaa Barnet Naade skænker,
Hjælp mig, at jeg med Glæde ret betænker,
At du min Gud og Fader være vil!
Hør nu min Bøn og læg dit Amen til!

Du kaldte mig af Naade her til Livet,
Og Legem, Sjæl og Alt har du mig givet,
Ja endnu det, som meget Mere er:
I Daaben du mig tvatted ren og skær.

O giv, at jeg din Pagt maa vel bevare,
Saa jeg fra dig, min Gud, ei vild skal fare!
Jeg ikke selv min Fod at søve ved,
Du, Fader, paa den rette Vej mig led!

Hvad nyttigt er, det lad mig nøie lære,
Besfikke mig paa Alt hvad dig gjør Gære!
Ja giv, at i min Ungdomstid jeg maa
Dig, o min Slaver, kærlig tænke paa!

Min Fader og min Moder lær mig lyde,
Lad Kærlighed til dem mit Hjerte pryde,
Og hjælp mig, at mit Liv maa bære Frugt
Af deres Naad, Formaning, Bøn og Tugt!

Bevar mig, gode Gud, fra ondt Exempel,
At Intet skade skal dit eget Tempel!
Stet Ungang lær du mig bestandig sty,
Og Vøgn og onde Ord som Gift at sty!

Din gode Naad lad over Hjertet raade,
Saa jeg gaar frem i Visdom og i Naade,
Og følger tro dit Faderord, o Gud,
Og har for Die stadig dine Bud!

Mit Liv hernede vil jeg dig befale,
Og hver en Dag om Bistand dig paakalde,
At jeg indtil min Opb maa blive ved
I kristen Tro og Haab og Kærlighed.

Den lille Elisa.

(Stutning).

Barnet saa virkelig søvnt ud; han lukkede sine tunge Dienlaag og lagde sit lille Hoved op til Moderens Skulder. Hun bysede ham snart i Sovn, lagde ham omhyggeligt i Buggen, og, idet hun blev roligere, da hun saa ham sove stille og blidt, gik hun til sit Stel i Huset.

Forinden hun gik til Sengs om Aftenen, tog hun Bibelen frem og læste hoit et Kapitel, saaledes som hun hver Aften pleiede. Elisa var saa bekymret og urolig, at hun ikke lagde Mærke til, hvad Moderen læste, forinden disse Ord traf hendes Øren og rammede hende lige i Hjertet.

“Han var en Manddraber fra Begyndelsen af og blev ikke bestaaende i Sandheden; thi Sandhed er ikke i ham. Naar han taler Lognen, taler han af sit Eget; thi han er en Logner og Lognens Fader.”

Disse Ord af den Herre Jesus trængte som et skarpt Sværd ind i Elisass Sjæl.

“O,” tænkte hun, “denne Dag har jeg talt Logn, jeg er en Logner og kan saaledes ikke være noget Guds Barn. Djævelen er Lognens Fader”.

Dette var en forfærdelig Tanke, og Elisa sølte sig endnu mere ulykkelig. Og endda værre blev det for hende, da hendes Moder, efterat hun havde sluttet Læsningen, udøste sit Hjerte i Bøn til Gud, sagde ham Tak, fordi han havde givet hende to saa kjære Børn, og bad ham, at han maatte hjælpe dem ved sin Helligaand til at komme ind i Himlen og der igjen samles med deres dyrebare Fader.

Elisa's Hjerte var nær ved at bryde. Hun sølte stor Lyst til at rejse sig op og raabe: “O Moder, tak ikke Gud for mig. Jeg er ugudelig, meget ugudelig. Jeg har været ulydig; jeg har talt Logn. O Moder, forlad mig og bed Gud, at Han vil forlade mig mine Synder.”

Godt vilde det have været, om hun havde gjort dette; men hun var begyndt at lyve, hun havde allerede opfat at beklende

sin Synd, og nu var det endnu vanskeliggere at gjøre det. Hun sagde til sig selv: Imorgen vil jeg tilstaa Alt; hun tænkte ikke paa, at det da vilde være endnu vanskeliggere. Elisa kunde ikke sove den Nat. Der var mørkt i Bærelset; Alt var stille i Huset, men forgjæves søttede hun sine Dine og forsøgte at sove. En forfærdelig Byrde tyngede paa hendes Hjerte. Hun sølte Syndens Glendighed, og den Tanke, at Djævelen var alle Lognernes Fader, forfærdede hende. Hun græd bitterlig og begyndte i sin Nød at raabe indtrængende til Gud.

“O Herre Jesus,” sagde hun, “hjælp mig, hjælp mig. Jeg vil saa gjerne blive dit Barn og blive anderledes. Forlad mig mine Synder og frels mig!”

Gud er altid rede til at høre den Bøn, der kommer fra Hjertet. Hans Mand lærte Elisa at føle en ret Bedrøvelse over sin Synd, og idet hun laa der og græd i sin lille Seng, skjønte hun mer og mer, hvor ond hun var, som kunde lyve saaledes lige for Guds Dine. Hun bad igjen, at Gud vilde forlade hende for Jesu Skyld; men hun sølte, at hun ikke kunde blive rolig, forinden hun havde beklendt Alt for sin Moder og faaet hendes Tilgivelse. Moderens bekymrede Blik, da hun knælede ned ved den Lilles Bugge, og hendes fuldkomne Tillid til hende var næsten mere, end hun kunde tænke paa. Genimod Morgenen blev Elisa endelig saa træt, at hun faldt i Sovn. Da hun vaagnede, stod Moderen ved hendes Seng og sagde med en bekymret Stemme: “Skynd dig op, kjære Elisa. Din lille Broder er blevet meget værre end igaar, du maa skynde dig og gaa efter Doktoren”.

Elisa kunde ikke saa et Ord frem. Hendes Broder, hendes kjære lille Henrik, var meget syg, og det var hendes Skyld! O, hvad skulde hun sige. Hun klædte sig paa saa fort, hun kunde, og, medens Moderen gik stille frem og tilbage med den syge lille Gut i sine Arme og søgte at berolige ham, ilede Elisa afsted og løb saa hurtigt, som hendes Fødder kunde bære hende, til Doktorens Hus. Lykkeligvis var

han hjemme, og han fulgte strax den lille Pige tilbage. Saa snart som han saa det syge Barn, tog han det paa sit Fang og undersøgte det meget noie. Efter at han i nogle Minutter havde lyttet til, hvad Moderen sagde, afbrød han hende med de Ord: "Er Barnet falden ned, eller har det nylig faaet noget Stød paa sit Hoved?"

"Nei, det har han ganske vist ikke", sagde Moderen; "min lille Pige og jeg have påseet ham meget omhyggeligt".

Men hun blev afbrudt ved en Hulken, og Elisa faldt paa Knæ ved Siden af hende, idet hun græd bitterlig. Under hendes Graad og Hulken kunde de alene opfatte disse Ord: "Han faldt igaar, og det var min Skyld". Da hun nu nærmere blev udspurgt, tilstod hun Alt og viste, hvor høit det var, Barnet var faldt. Moderen skjulte sit Ansigt i sine Hænder. "Det er meget urigtigt af dig, at du ikke har sagt det strax, lille Pige," sagde Doktoren i en streng Tone. "Der er indtraadt en stærk Betændelse i Hjernen. Det er betænkeligt, meget betænkeligt; Gud alene ved, hvad Udfaldet vil blive." Han foreskrev noget Medicin og gik med det Løfte at komme igjen senere paa Dagen.

Da han var gaaet, vendte Moderen sig til Elisa. Hun laa endnu paa sine Knæ og saa rent elendig ud, saa fuld af virkelig Sorg, at Moderen ikke havde Hjerte til at gjøre hende Bebreidelser.

"Stakkels Barn, sagde hun, "du er bleven haardt straffet for din Ulydighed og Usandhed. Gud give, at dette maa blive dig en Lærepenge for hele Livet."

Barnet var meget sygt. Hans Hoved var brændende heft; hans store blaa Vine, der i Almindelighed vare saa store og klare, skinnede nu af en feberagtig Glands. Den næste Dag var han endnu værre. Vinene vare store og udtryksløse, og han sandsede ikke længer, hvad der foregik omkring ham. I fire Dage saa det ud til, der intet Haab var om hans Liv, og det kunde seet ud som han allerede havde ophørt at aande, dersom En ikke af og til havde mærket, at han drog et lidet Suf.

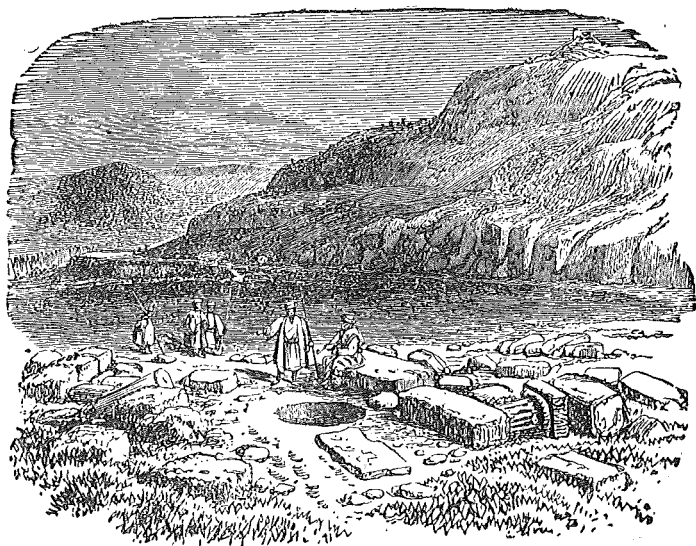
Dg hvordan var det tit med den stakkels Elisa i disse Angestens Dage? Hendes blege Kinder, hendes ængstelige Blikke og Taarer viste, hvor bekymret og bedrovet hun var. Hun forlod ikke noget Dieblit sin lille Broder. Hun påseede ham med den største Omhed, og det var en Trost for hendes ængstede Hjerter. Mange Gange om Dagen knælede Elisa ned ved Buggen, og bad med Jndertlighed: "O Herre Gud, lad min lille Broder blive frisk, jeg beder dig saa inderlig derom. Det er min Skyld. O lad ham ikke dø. Jeg har været saa ussfilkelig, men gjør ikke min stakkels Moder den Sorg. O lad ham blive frisk igjen for Jesu Skyld."

Dg Gud ho te hendes Bønner. Paa den femte Dag, da Elisa knælede ned ved Buggen, og det foretom hende, at det saa lidt bedre ud, aabnede Henrit sine Vine, lagde Mærke til Søsteren og rakte sine smaa Arme ud mod hende. Hvilket Glædens Dieblit! Med skjælvende Stemme kaldte Elisa paa Moderen; de kyskede hinanden og takkede inderlig Gud for dette Haab. Samme Dags Aften erklærede Lægen, at Faren var over; Henrit begyndte hurtigt at komme sig og blev snart ganske rask igjen.

Men Elisa havde modtaget en Lærdom for hele Livet, og hendes syndige Vane var ved Guds Hjælp overvundet. Hun loi ikke mere. Hun bad hver Dag Gud om at bevare hende for Synden og give hende et lydigt Hjerter, og Gud hørte hende. Vaade hendes Moder og Lærere mærkede, hvorledes Elisa mere og mere blev en lærvillig og snil Pige, der var bange for hvert Ord, som ikke var sandt. Hun blev sin Moders Glæde og sin lille Broders kjærlige og påpasselige Søster.

En Fritænkter talte haantlig om den hellige Skrift til en Flot unge Mand. En fattig gammel Mand, som var i Nærheden, greb Leiligheden og sagde: "Se her, Gutter, her er en Mand, som foragter den Bog, der indeholder de ti Bud, Herrens Bøn og Signelsen om den forlorne Søn". Den Bantroe blev bragt til Tausshed ved denne simple Henviisning, og Flokken adspredtes.

Jakobs Brønd.

Jakobs Brønd, ogsaa kaldet Samaritanerindens Brønd, er den mærkeligste af alle Brønde i det hellige Land. Den ligger ved Foden af Bjerget Garizim, hvor Sifems Dal munder ud mod Mufna. Af Jesu bekjendte Samtale med den samaritanske Kvinde (Joh. 4), som fandt Sted ved denne Brønd, modtage vi flere Oplysninger om den. Paa Hjemveien fra Mesopotamien leiede Jakob sig foran Staden Sifem og kjøbte der et Stykke Jord af Hemors Sønnen (1 Mos. 33, 18, 19), som han gav Josef, sin Søn (Joh. 4, 5). Her blev ogsaa Josef senere begravet (Joso. 24, 32). Hans Grav vises endnu, omtrent 1500 Fod nordensfor Jakobs Brønd.

Denne Brønd vidner om meget Arbeide. Den er ganske rund og gaar ned i ret Linje, klædt til Bunden med Mursten. Den er omtrent 8 Fod vid og nu 75 Fod dyb med lidet Vand. Men det er rimeligt, at den efterhaanden er fyldt, saa at den tidligere har været dobbelt saa dyb og har indeholdt friskt Kildevand ("levende Vand", Joh. 4, 11).

Bjerget Garizim hæver sig brat op fra Brønden i en Høide af omtrent 1000 Fod. Samaritanernes gamle Tempel laa paa

Pynten af dette Bjerg. Det blev ødelagt 129 Aar f. Chr. Men Levninger af det have rimeligvis været synlige fra Brønden, og paa dem har Kvinden pegt, da hun sagde: "Bore Fædre have tilbudet paa dette Bjerg" (Joh. 4, 20).

Børnesalmer.

1.

Mel. O du store Seierherre.
 Jesus, styr du mine Tanker,
 Jesus, lad mig leve saa,
 At, hoor jeg i Verden vanfer,
 Et Guds Barn jeg blive maa!
 At hoer Gud jeg Andr drager
 Gud til Gode, mig til Gavn,
 Og saa høyr, naar dig behager,
 I det søde Jesu Navn!

2.

Mel. Hjertelig mig nu længes.
 Lad mig nu din forblive,
 Trofaste Herre Gud!
 Jeg vil mig til dig give,
 Lær mig dit Ord og Bud!
 Du selv mig Veien vise,
 Giv mig Bestandighed!
 Derfor vil jeg dig prise
 Udi al Ewigheid.

En Kvinde fra Peru i Sydamerika.

St. Hansaften.

(Efter Topellius).

St. Hansnat tænder man i Finland mange Blus paa Høiene; man kalder disse "Kofler"; men i Sverige og Norge benævnes de "Valdersbaal". Blusfene betyde begge Steder det Samme, nemlig, at Menneskene glædes over den lyse Tid. Ved Juletid, da det er mørkt, tænder man Lys i Kirkerne, hvilket er et Tegns paa, at vor Herre Jesus Kristus er Verdens evige Lys, som oplyser alt Mørke paa Jorden. Men ved St. Hans Tid er der ligesom Gudstjeneste i hele Naturen, og Skoven er en Kirke, igjennem hvilken Solens Lys straalet; der ringe de blaa Klokker, der prædike de ærbørdige Grantræer, der meser Vandfaldet med sin Brusen, der spiller Vinden paa Orgel, og de smaa Fugle syngte en Salme til Gud Faders Ære.

Texten til St. Hansdagsprædiken er Begyndelsen af Fader vor: "Helliget worde Dit Ravn, tilkomme Dit Rige, se Din Vilje, som i Himlen, saa og paa Jorden."

Fuglenes Sang have Ord, naaget ikke Alle forstaa dem; men disse Ord have de lært af Englene, og de lyde saaledes: "Være være Gud i det Høieste, Fred paa Jorden og i Menneskene en Velbehagelighed."

Blomsterne sige til hverandre: "Kong Solomon i al sin Herlighed var ikke klædt som en af os."

Nu vil jeg fortælle Eder Noget, som hændte en St. Hansaften.

Adam og hans Søster Marie havde sovet om Eftermiddagen, for at de kunde være længere oppe om Aftenen. Klokkeren ringede for hver et Stykke Smørbrød og et Glas Mælk, og saa gif de ud paa Engen.

De havde hver faaet en Solmynt af sin Fader; thi han vidste, at hver St. Hansaften sad der paa Engen gamle Koner, der solgte Rager.

Derude fandt de mange andre Børn; der var Valter, der havde søgt efter en Skat, Agel, der vilde lære Stine Geografi, Johannes, som reddede Heltborg, og Hedvig og Therese, som fore vild i Skoven.

Da Adam og Marie vare trætte af at lege, sagde Broderen til Søsteren: "Kom, lad os gaa hen og købe Noget hos Ragerkonen for mine Penge." Læt ved Konen sad sex Drengene, der spiste Pandekager med saameget Sukker paa, at Fluerne havde kunnet kjøre med Sneploug derpaa, om de havde faaet Lov dertil, og nærved sad en liden fattig, pjaltet Pige og saa taus paa Ragerne. Hun sagde Intet, men sad og bed i sine smaa Fingre.

"Du er vist sulten?" spurgte Marie, "har du ikke spist Noget idag?"

Det varede længe, inden den Lille svarede; men tilsidst sagde hun: "Jeg har Intet spist siden igaar."

"Saa tag denne Mynt, og køb dig noget Mad," sagde Adam; "vi have spist hjemme; desuden har min Søster Penge."

"Lad os glemme dem, til vi blive mere sultne," sagde hun, og Broderen samtykkede. Den lille Pige nikkede og takkede; men Jungen vidste, hvad hun købte.

Da det var blevet sildt, gif nogle Børn hjem, men andre gif til Skovens Udkant, hvor St. Hansblusfene brændte. Det saa deilig ud; bagved stode de mørke Grantræer; Luerne hvirvlede høit op mod den blaa Nattehimmel, og Store og Smaa sprang om Ilden. Myggene bleve saa glade, at de for bedre at se sloi lige hen i Ilden, og Røven saa sig forsigtig om for at undersøge, hvad der var paafærde.

Drengene slæbte Brænde til Ilden; de raabte og lo, og Jungen tænkte paa, hvorledes de stakkels Venklæder kom til at se ud.

"Sy Adam," sagde Marie, idet hun saa Broderen komme med en stor Træstamme, der var dobbelt saa lang som han selv, "hvad siger Moder, naar du ødelægger dine Klæder saaledes."

"Ja, det er slemt," svarede Adam; "men du skulde se, hvorledes du selv ser ud; du er ganske sort i Ansigtet af Røg." Marie tørrede sig af; men snart var hun sort igjen. Adam sagde: "Lad os nu købe lidt Brød; jeg er umaadelig sulten." Ved Landeveien stod en liden fattig Dreng, der ikke

havde Andet end en Skjorte. Naar han gik bort fra Ilden, frøs han, saa Tænderne klappede i Munden paa ham; thi Sommer-nætterne kunne undertiden være kolde.

"Hvorfor tager du ikke Mere paa dig?" spurgte Adam. "Jeg har ingen Klæder," svarede Drengen og gik saa nær hen til Ilden som muligt.

"Saadanne Stoddere, som ingen Klæder have, skulde gaa hjem," sagde den lange Ferdinand.

"Jeg har intet Hjem," svarede Drengen.

"Du har to Frakker," sagde Marie til Ferdinand, som bar en Frakke paa Armen; "laan Drengen den ene!"

"Laane," gjentog denne, "nei, om Noget vil have min Frakke, saa maa han leie den for iaften." Marie gav ham sin Solvmynt, og den fattige Dreng fik Frakken paa. Drengen var gladere end Adam og hans Søster, skjønt de slet ikke havde faaet det Mindste at spise.

Ilden brændte hele Matten, og da Morgenene nærmede sig, blev Himlen rød. "Kom," sagde Adam, "lad os gaa op paa Bjerget, saa se vi bedst Solen staa op."

"Hvor er min Frakke? jeg vil have den tilbage," raabte Ferdinand, som havde ladet sig betale for en god Gjerning. "Hvilken Løffe jeg har været; nu har jeg tabt Solvmynten."

Der er ingen Betsignelse ved de Penge, man fortjener ved de Fattige. Frakken fandtes dog paa en Buss; men Ferdinand vedblev at være i daarligt Humør, og den fremmede Dreng var forsvunden.

Da Adam og Marie kom op paa Bjerget, saa de til sin Forundring, at begge de fattige Børn vare der; men de saa ikke mere fattige og bedrøvede ud; deres Ansigter skinnede af Glæde, og de sagde: "Fordi I have været saa gode imod os, ville vi takke Eder, som I endnu aldrig før ere blevne takkede. Idetsamme blev der saa stille i Skoven, at man kunde have hørt Myggens Summen; men selv de lagde sine Vinger sammen; Fuglene taug stille, og det brændende Vandfald holdt op at larme.

Da fløi der en Guldstribe over Himlen, og den straalende Sol kom langsomt frem. I samme Dieblit begyndte alle Naturens Stemmer at tone: Myggene summede, Fuglene sang, Vandfaldet brusede, og Binden susede i Skovens Træer.

"Giv nu Ngt!" sagde de fattige Børn.

Da saa Adam og Marie, hvorledes Luften fyldtes af smaa Engle; de slagrede op og ned hver til sin Yndling; thi hvert Træ, hver Blomst, hvert Dyr havde sin Skytsengel.

Da sagde Marie til sin Broder: "Se, alle Skabninger have sin Skytsengel; men vi have ingen."

"Tro I det?" sagde Børnene; "forstaa I ikke, at vi ere Eders Skytsengle? Skjønt I ikke have seet os før, saa have I sølt os i Eders Hjerter, hvergang I bade til Gud eller overvandt Eder selv. Det er os, som have udbredt vore hvide Vinger over Eders Bugger, da I vare smaa; vi have bevaret Eder og ville altid følge Eder, om I vedblive at være fromme."

Idet de sagde dette, bleve de klare og gjennemsigtige og smeltede bort ligesom de lyse Skyer i den skinnende Morgenrøde.

Adam og Marie lovede hinanden, at de altid vilde leve saaledes, at deres gode Engle kunde have Glæde af dem. Da de opløstede sine Dine, hørte de Skovens Prædiken og Fuglenes Salmer, som lød saaledes: "Helliget worde Dit Navn, tilkomme Dit Rige, Iste Din Vilje som i Himlen saa og paa Jorden."

Kong Leopold af Belgien har vist en saadan Iver for at bringe Kristi Evangelium til Afrikas Folk, at han har hidraget over en Million Dollars i det Die-med. Da han blev spurgt om, hvad der vel kunde bevæge ham til en saadan Interesse for denne Sag, svarede han: "Da Herren tog min eneste Søn fra mig, folte jeg, som om jeg ikke havde Noget at leve for mere, indtil jeg syntes, at Gud jagde til mig: 'Lev for Afrika!'"

Om Godmodighed og Fasthed.

Vær ikke lutter Sukker, ellers vil Verden suge dig op! Men vær heller ikke lutter Bineddike, ellers vil Verden spytte dig ud!

Vi skulle hverken logre for Enhver ligesom taabelige Skjodehunde, eller fare løs paa Alle som fortrædelige og bidste Hunde.

En Mand maa have et Rygben, hvorledes skulde han ellers holde sit Hoved opreist? Men dette Rygben maa han kunne bøie, ellers vil han støde Panden imod Dørfarmen.

Der gives en Tid, da vi skulle gjøre, hvad Andre onske, og en Tid, da vi skulle afflaa det. Derjom vi spille Tjener hos alle vore Naboer, hvad enten de ere gode eller slette, ville vi ikke faa Tak af Noget; thi vi ville snart gjøre ligesaa megen Skade som Gavn. Han, der gjør sig selv til et Faar, vil finde, at ikke alle Ulve ere døde.

Vi skulle være spielige mod vor Næste til hans Gavn og Opbyggelse. Gaa med ham saa langt, som en god Samvittighed vil gaa med dig; men bryd Kammeratskabet af, hvor Samvittighedens Sko begynder at trykke din Fod! Begynd med din Ven saaledes, som du mener at kunne holde ud med ham, og lad ham vide meget tidligt, at du er ikke en Mand, der bestaar af Kibdt, men en, der selv har Dommeekraft og har isjunde at bruge den.

Stam dig ikke over at vende om igjen! Det er bedre at vende om itide end at brænde evindeligt.

Man kjober Guld for dyrt, naar man kaster sig selv hen for at behage sine Dm-givelses. Lad intet Menneſte flytte dig bort fra, hvad der er Ret. Lær at sige "Nei", og det vil være af mere Nytte for dig, end om du kunde læse Latin.

De, der gjøre saa særdeles megen Stads af dig, haabe enten at kunne bedrage dig, eller de trænge til dig paa anden Maade; naar de have klemmt Stifelsbærret ud, ville de kaste Skallet bort.

En Kristen er den Blideste af Mænd; men til samme Tid er han en Mand.

Ligeoverfor Børn maa vi blande Mildhed med Fasthed. De maa ikke altid have sin egen Vilje; men man maa heller ikke altid være imod den. Giver man en Gris, naar den grynter, og et Barn, naar det græder, da vil man faa en suul Gris og et fordarvet Barn.

Derjom vi aldrig have Hovedpine af at ivrettesætte vore smaa Børn, ville vi faa megen Hjertepine, naar de vore op.

Ulydige Børn ere ulykkelige Børn; tving dem for deres egen Skyld til at tage Hensyn til dig, og skaf dig Lydighed for enhver Pris! (Spurgeon).

G a a d e.

Mit første et Vord, et Tak mit Andet;
Mit Tredie et Træ, der vorer ved Vandet;
Mit Hæle en Mand, der aarle og silde
Med Ero opsendte sin Bøn til Gud
Og derfor blev kastet for Noddyr vilde,
Men Herren ham frelste af Færerne ud.

— e.

Opløsning

paa Gaaden i No. 4:

Landsskabsmaleri.

Rigtig opløst af E. A. L., Tigerton, Wis.; R. K., Vanesboro, Minn.; N. N. D., Eaton, Wis.; A. D. B., Holmen, Wis.; M. A. J., Rothsay, Minn.; A. J., Mayville, Dac.; E. E. S., Haber, Minn.; C. L. S., Zumbrota, Minn.; M. G. S., Glyndon, Minn.; C. S., Washington Prairie, Iowa; P. B. W., Hillsboro, Dac.; S. H. H., Hagan, Minn.; D. D. J., Davenport, Dac.; E. S. G. Sacred Heart, Minn.; E. E. W., Fisher, Minn.; M. J. G., Kibbourn, Wis.; J. E. W., Grand Forks, Dac.; E. E. S., Georgeville, Minn.; H. S. W., Watson, Minn.; E. T. H., Blair, Wis.; D. A. N., New-Lisbon, Minn.; J. H., Vraisberg, Minn.; R. S., Dallas, Wis.; D. N. S. og H. S., Washington Prairie, Iowa; C. D. W., Granby, Minn.; J. G. W., Harmony, Minn.; L. D. W., Coon Valley, Wis.; C. B. K., Mariett, Wis.; J. J. S., Watson, Minn.; C. B., Amherst, Minn.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

"Fædrl. og Emigt." B Trykkeri, La Crosse, Wis.